

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/145/2018
Identifikačné číslo spisu:	1009899183
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1009899183.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcov: 1/ J. V. G. B., narodená X. XX. XXXX, bytom XX P. P., A., G. L. XTX K., zastúpená JUDr. Ivou Lukačovičovou, advokátku so sídlom v Bratislave, Na Riviére 22, 2/ B. L., rod. G., narodená X. X. XXXX, XXXXX D. A., R. D. Q., N. XXXXX, E., 3/ K. G., narodený XX. XX. XXXX, bytom XXXX Y. G. R., J. XXXX, N. C., N. XXXXX-XXXX. E. a 4/ T. G., narodená XX. X. XXXX, bytom XXXX V. Q. D., E. XXXX, P. J. XXXXX, E., proti žalovaným: 1/ Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom v Bratislave, Primaciálne nám. 1, 2/ Termotav, a. s., naposledy so sídlom v Bratislave, Bajkalská 30, 3/ Magistrát hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom v Bratislave, Primaciálne nám. 1 a 4/ EKO-podnik verejnoprospešných služieb v Bratislave, so sídlom v Bratislave, Halašova 20, zastúpený advokátskou kanceláriou RASLEGAL, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Mostová 2, v mene ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Slavomír Rabatin, o vydanie veci podľa zákona č. 87/1991 Zb., vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 10C/112/1993, o dovolaní žalobkyne 1/ a P. G. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2012 sp. zn. 5Co 93/2009, takto

rozhodol:

Dovolania o d m i e t a.

Žalobkyňa 1/ je povinná zaplatiť žalovaným 1/ a 4/ náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Žalobou z 26. 3. 1992 podanou na bývalom Obvodnom súde Bratislava 2 si právny predchodca žalobcov - pôvodný žalobca Ľ. G. - uplatnil nárok na vydanie nehnuteľností podľa zákona č. 87/1991 Zb.

2. Obvodný súd Bratislava 2 rozsudkom z 10. októbra 1994 č. k. 10C 112/93-33 žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Zamietnutie žaloby odôvodnil neuplatnením nároku u povinných osôb v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“), na odvolanie pôvodného žalobcu, ktorý v priebehu odvolacieho konania zomrel, pokračujúc v konaní s jeho dedičmi (a to so P. G. ako žalobcom 1/, B. L., rod. G. ako žalobkyňou 2/, K. G. ako žalobcom 3/, T. G. ako žalobkyňou 4/ a J. V. G. B. ako žalobkyňou 5/) zhora označeným rozsudkom pripustil späťvzatie žaloby voči žalovaným 2/ a 3/, rozsudok Obvodného súdu Bratislava 2 (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) z 10. októbra 1994 č. k. 10C 112/93-33 voči nim zrušil a konanie zastavil. Vo vzťahu k žalovaným 1/ a 4/ tento rozsudok potvrdil a zároveň rozhodol, že žalovaným sa nepriznáva náhrada trov konania. Potvrdenie prvoinštančného rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou stotožňujúc sa so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobkyňa 1/ (v odvolacom konaní vystupujúca ako žalobkyňa 5/) a P. G. (v odvolacom konaní vystupujúci ako žalobca 1/). Žiadali, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili tým, že postupom odvolacieho im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Vyčítali odvolaciemu súdu najmä to, že rozhodol vo veci napriek tomu, že nemal dostatok dôkazov pre potvrdenie alebo zmenu rozsudku súdu prvej inštancie, že neskúmal ďalšie okolnosti, ktoré mohli mať vplyv na zistenie skutočného stavu veci, resp. nezisťoval, či strany majú ďalšie relevantné dôkazy.

5. Žalovaní 1/ a 4/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhli tento mimoriadny opravný prostriedok ako nedôvodný zamietnuť, resp. odmietnuť.

6. V priebehu dovolacieho konania listom zo 4. 5. 2015 oznámila zástupkyňa P. G. JUDr. Lukačovičová, že menovaný dňa X. X. XXXX zomrel a že jeho dedičkou je J. V. G. B. Keďže napriek vykonanému šetreniu sa túto skutočnosť nepodarilo overiť, neostalo dovolaciemu súdu iné, než vychádzať z označeného oznámenia. Preto postupom podľa vtedy platného § 107 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) pokračoval v dovolacom konaní s dedičkou P. G. J. V. G. B., označiac ju ako žalobkyňu 1.

7. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p. Dôvodom pre takýto postup bola nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C. s. p. o spravodlivej ochrane porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

8. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná i po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C. s. p. i nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z. z.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas oprávnenými osobami, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, či dovolanie je procesne prípustné a dospel k záveru, že ho treba odmietnuť.

9. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

10. V preskúmvanej veci dovolatelia napadli dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol voči žalovaným 1/ a 4/ potvrdený rozsudok prvoinštančného súdu. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu upravovali ustanovenia § 237 a § 238 O. s. p.

11. Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o

zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci žiaden záväzný právny názor, týkajúci sa jej meritórneho posúdenia, nevyslovil. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. O. s. p.

12. Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

13. Za nedôvodnú považoval námietku dovolateľov o odňatí ich možnosti konať pred odvolacím súdom nevykonaním všetkých potrebných dôkazov a neúplným zistením skutkového stavu veci. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a nie sporových strán. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky stranou navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo týmto postupom súd neodňal sporovej strane možnosť pred súdom konať (R 37/1993 a R 125/1999). Okrem toho zo zápisnice z odvolacieho pojednávania z 21. 6. 2011 vyplýva, že zástupkyňa P. G. na tomto pojednávaní uviedla, že ďalšie doklady s návrhmi na doplnenie dokazovania predloží odvolaciemu súdu v lehote 60 dní, odvolací súd jej túto lehotu poskytol, no žiadne ďalšie doklady ani návrhy na doplnenie dokazovania predložené neboli.

14. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolania podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie sú prípustné.

15. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 256 ods. 1 C. s. p. (per analogiam), keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniла neprípustným dovolaním žalobkyňa 1, a to aj ako právna nástupkyňa dovolateľa P. G.. Preto žalovaným 1/ a 4/ priznal náhradu týchto trov (§ 262 ods. 1 C. s. p.).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.